

РЕШЕНИЕ

№ 42035

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6490** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от Директора на Националното ТОЛ управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ чрез пълномощник Д. Д. срещу Решение №1685/06.05.2025г. по АНД 11539/2024г. на СРС, с което е отменено Наказателно постановление № ВГ15122023/1000-Р84418/14.06.2024г. на И.Д. Директора на Национално Тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Х. О. С., глажданин на Република Турция е наложено административно наказание „глоба“ от 1800 лева за нарушение на чл. 139, ал.7 от ЗДВП, което е нарушение по смисъла на чл. 179, ал.3а от ЗДВП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението, като считат, че нарушението е надлежно установено и санкционирано, както и че СРС неправилно е интерпретирал доказателствата и закона.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от юрк Г. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар.

Ответникът по касация се представлява от адв. Л., която оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила, представя подробни писмени бележки и претендира разноските по делото.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна, а решението за правилно.

Настоящият състав на АССГ, въз основа на данните по делото и като съобрази закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от правнолегитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, предвид следното:

С процесното решение СРС е установил следното:

С Наказателно постановление (НП) № BG15122023/1000/P8-4418/14.06.2024 г. издадено от и.ф. директор на Национално тол управление (НТУ) в Агенция Пътна инфраструктура на жалбоподателя, на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание - "глоба" в размер на 1800 лева по чл. 179, ал.3а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Съдът установил следното:

От приетото по делото вещественно доказателство – фотоснимки, изготвени от тол системата се установяват превозното средство и неговият регистрационен номер, както и датата на преминаването му през контролата, но не и водачът, който го управлява, нито пътната отсечка, където е засечено, доколкото е посочен единствено номер на техническото средство, но не и неговото местонахождение. Във връзка с въпроса за авторството на деянието съдът приел, че собственик на ППС е „Райфайзен лизинг България“ ЕООД, а не жалбоподателят. От горното извел, че в случая не е санкциониран собственикът на превозното средство, а лицето, което го е управлявало при излизане от страната на ГКПП "Капитан А." седмици по-късно.

При така установеното от фактическа страна, съдът направил следните правни изводи: Жалбата срещу наказателното постановление е допустима и основателна.

Съдът служебно констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи /съгласно представените заповеди за компетентност/, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, но при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост.

Съдът намерил за основателни изложените в жалбата възражения за допуснати процесуални нарушения при установяването на нарушението и издаването на НП, изразяващи се преди всичко в липса на ясно посочване на мястото на нарушението и описанието на съставомерните му признаци, включително и относно техническите характеристики на процесното ППС (максимална допустима маса, брой на осите, екологична категория), както и размера на дължимата и неплатена такса и начина на изчисляването ѝ. Като най-съществен порок при ангажирането на отговорността на жалбоподателя приел липсата на каквито и да е доказателства за авторството на деянието, което е напълно пренебрегнато не само от актосъставителя, но и от наказващия орган. По делото липсвали каквито и да е доказателства, че на 24.11.2023 г. в 06:22 часа, когато се твърди да е извършено деянието, именно жалбоподателят е управлявал заснетото превозно средство. По делото се доказало категорично единствено, че посоченото МПС е било управлявано от жалбоподателя при излизането му от страната на ГКПП Капитан А. на 15.12.2023 г., но отговорността на лицето е ангажирана за деяние, извършено 20 дни 3 по-рано. Поради горното нямало как да се приеме, че след като на 15.12.2023 г. жалбоподателят е бил водач на автомобила, той го е управлявал и на 24.11.2023 г. Видно от разпоредбата на чл. 179, ал.3а ЗДвП, отговорното лице е именно водачът на ППС. По делото съдът приел, че не са представени каквито и да е доказателства изобщо да е правен опит за контакт със собственика на ППС, от когото да е изискано да посочи водача на ППС в процесния момент. Приел горното за изключително съществено обстоятелство, поради което е следвало да се установи от административнонаказващия орган в хода на производството, което не е сторено.

Посочил, че съгласно разпоредбите на чл. 188, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставено управлението на моторното превозно средство.

В случая жалбоподателят не е наказан по реда на чл. 188 ЗДвП, нито отговаря на условията за ангажиране на отговорността му по този ред. Предвид на изложеното съдът приел, че не е доказано по категоричен начин авторството на деянието. Посочил, че доказателствената тежест за установяване не само на нарушението, но и на неговия автор е за наказващия орган, а жалбоподателят не е длъжен да доказва, че е невинен. В този смисъл позоваването на наказващия орган на разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП относно доказателствената стойност на АУАН, е неоснователно, доколкото противоречи на основен постулат при ангажирането на административната отговорност на лицата. Нарушението трябва да е доказано по несъмнен и категоричен начин, за да бъде признат жалбоподателят за виновен, като всяко съмнение се тълкува в полза на дееца. След като по делото липсвало категорична доказаност за съпричастност на жалбоподателя към деянието, то НП следва да бъде отменено дори само на това основание поради недоказаност на авторството на нарушението.

Като допълнителен недостатък на НП приел и липсата на посочване на формата на вината на жалбоподателя, а именно дали се твърди нарушението да е извършено умишлено или по непредпазливост. Освен това съдът приел, че са налице и други пороци на НП, водещи до необходимост от неговата отмяна, преди всичко свързани с липсата на ясно и непротиворечиво описание на нарушението в АУАН и НП. В издаденото НП се твърди, че превозното средство влекач се е движило без заплатена пътна такса по път А-2, км 6+804, включен в обхвата на платената пътна мрежа. Но такова означение на пътната отсечка не сочи по недвусмислен начин къде е този пътен участък, за да може да се провери дали в действителност за преминаването по него се е дължала пътна такса и съответно местната компетентност на органа и на съда при обжалване на НП. Доколкото именно с АУАН и НП се ангажира отговорността на санкционираното лице, то последващото уточняване на пътния участък не може да санира тези пропуски. По същия начин не е посочено и за каква конкретна пътна отсечка се отнася нарушението, доколкото се сочи единствено една точка на контрол, при преминаването на която е установено, че за ППС не е платена пътна такса.

Въпреки това, в хода на съдебното производство, по делото е представено писмо от Агенция "Пътна инфраструктура", Национално Тол Управление, в което е посочено, че път А-2 представлява автомагистрала „Х.“/ и километър 6+804, се намира на Столична община. Това е довело до извода на съда, че е местно компетентен да разгледа делото. На следващо място съдът приел, че е налице и допълнителна неяснота при описанието на нарушението, тъй като в АУАН и в НП не е посочено какъв е бил размерът на дължимата пътна такса и как е бил определен този размер. Според чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата – "за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за 4 таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминатото разстояние: такса за изминатото разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминатото разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък". В случая не била ясна формулата, по която е изчислена дължимата такса и какво е било взето предвид при определянето ѝ – товароносимост, брой оси, екологични характеристики на превозното средство, какви са били техническите характеристики на пътя или пътния участък и т.

н., за да се направи преценка дали правилно е била определена и в крайна сметка какъв е бил размерът ѝ. Тези обстоятелства никъде не били посочени в съставения АУАН и издаденото НП, което съществено нарушило правото на защита на наказаното лице и възможността му да разбере какъв размер на таксата се твърди да не е заплатило и как е бил определен този размер. Посочената неяснота при описанието в крайна сметка препятствала и съда да извърши дължимия съдебен контрол за законосъобразност на издаденото НП във връзка с тези обстоятелства, включително и относно степента на обществена опасност на деянието и пропорционалността на наложеното за него наказание.

Като допълнително нарушение приел липсата на посочване на пълна и точна правна квалификация на нарушението, с оглед предвидените 3 хипотези в разпоредбата на чл. 179, ал.3а ЗДВП, посочена като правна квалификация на нарушението, но и като основание за налагане на глобата на жалбоподателя, като в НП липсва привръзката с чл. 10, ал.1, т. 2 ЗП. С оглед всичко изложено, съдът приел, че жалбата е основателна и наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно и неправилно.

Настоящият касационен състав намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Съдът при пълно изяснена фактическа обстановка е извел съответни правни изводи, които не следва да бъдат преповтаряни от настоящата инстанция.

По възраженията в касационната жалба съдът съобрази:

Основното възражение на касатора е свързано с презумптивната доказателствена сила на докладите по чл. 189е, ал.8 и ал.9 от ЗДВП. Съдът намира така направеното възражение за недоказано и неоснователно. На първо място, така посоченият доклад не се намира в кориците на делото, а ако се касае за извадка от ТОЛ системата без номер, същата е нечетлива. На следващо място, дори да се приеме, че такъв е налице, то следва същият да съдържа необходимите реквизити, представляващи част от съставомерните признаци на нарушението, какъвто настоящият случай не е. И не на последно място, съдът приема, че презумпцията представлява фикция по отношение на определени факти, които могат да бъдат опровергани. В процесния случай правилно съдът е извел, че по никакъв начин не е установено авторството на деянието, времето и мястото на извършване на деянието. Възприета се напълно тезата на СРС, че фактът, че С. е бил водач на ППС на дата 23.12.2024г. на друго място не може по никакъв начин да обоснове управлението на същото ППС на друга дата и на друго място. Споделя се тезата, че органът е следвало да изясни в хода на административно-наказателното производство тези обстоятелства, а не да се позовава автоматично на презумпцията на закона за доказателствена сила на протокола. Нееднозначното посочване и на мястото на нарушението води и на друго основание за разколебаване на обвинението, доколкото няма яснота относно задължението за плащане на съответна и точно каква такса на това място, което не е ясно установено.

Т.е., споделя се изложеното от СРС, че така вмененото нарушение, поради липса на яснота относно извършителя, времето, мястото на извършване, което води до липса на съставомерност на нарушението, се явява напълно недоказано от данните по делото.

Не се споделя и възражението от жалбата, че авторството на деянието следва да се счита за установено поради липса на възражения в тази насока от страна на уличеното лице. Възражението не е задължителна фаза от административното производство, поради което същото е реализирано с подаването на жалба пред съда и изложение на тези обстоятелства.

С оглед изложеното, Решението на СРС като правилно и съответно на закона следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1 от АПК, XXVII-ми касационен състав на АССГ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1685/06.05.2025г. по АНД 11539/2024г. на СРС, с което е отменено Наказателно постановление № BG15122023/1000-P84418/14.06.2024г. на И.Д. Директора на Национално Тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Х. О. С., гражданин на Република Турция е наложено административно наказание „глоба“ от 1800 лева за нарушение на чл. 139, ал.7 от ЗДВП, което е нарушение по смисъла на чл. 179, ал.3а от ЗДВП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ